

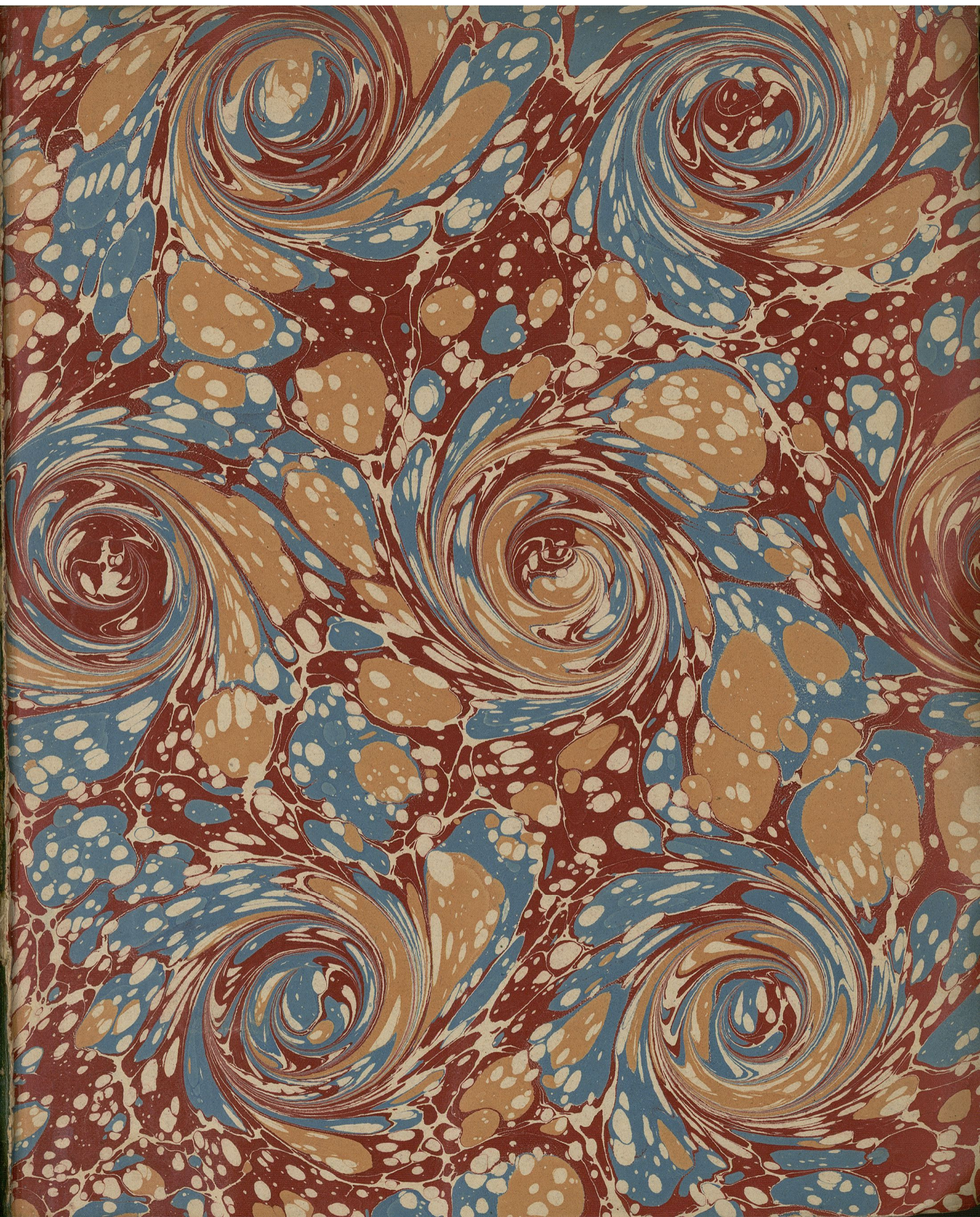
BIBLIOTHEQUE DE L'UNIVERSITE

FACULTÉ
DE
THÉOLOGIE
DE PARIS
THÈSES

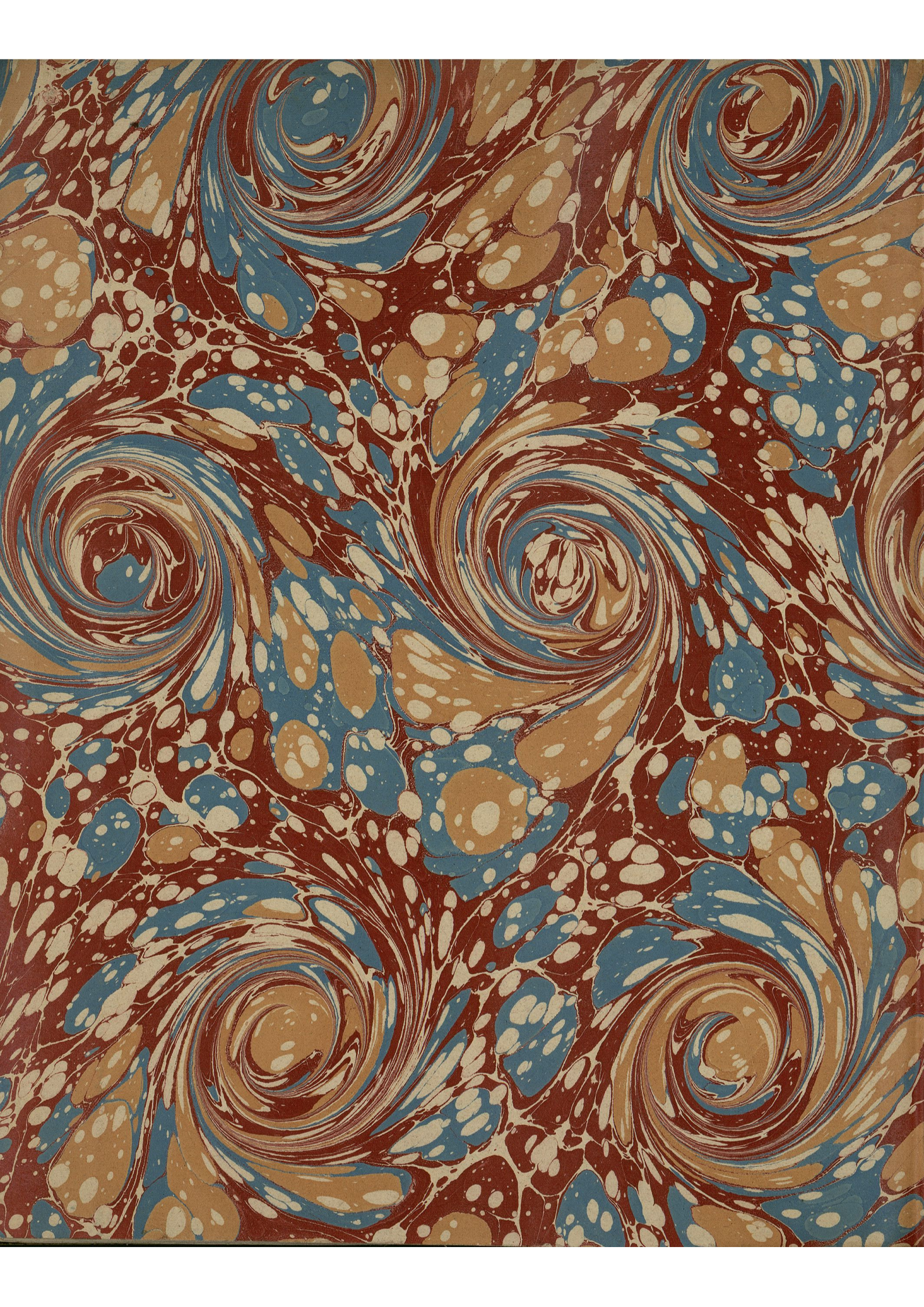
BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
692

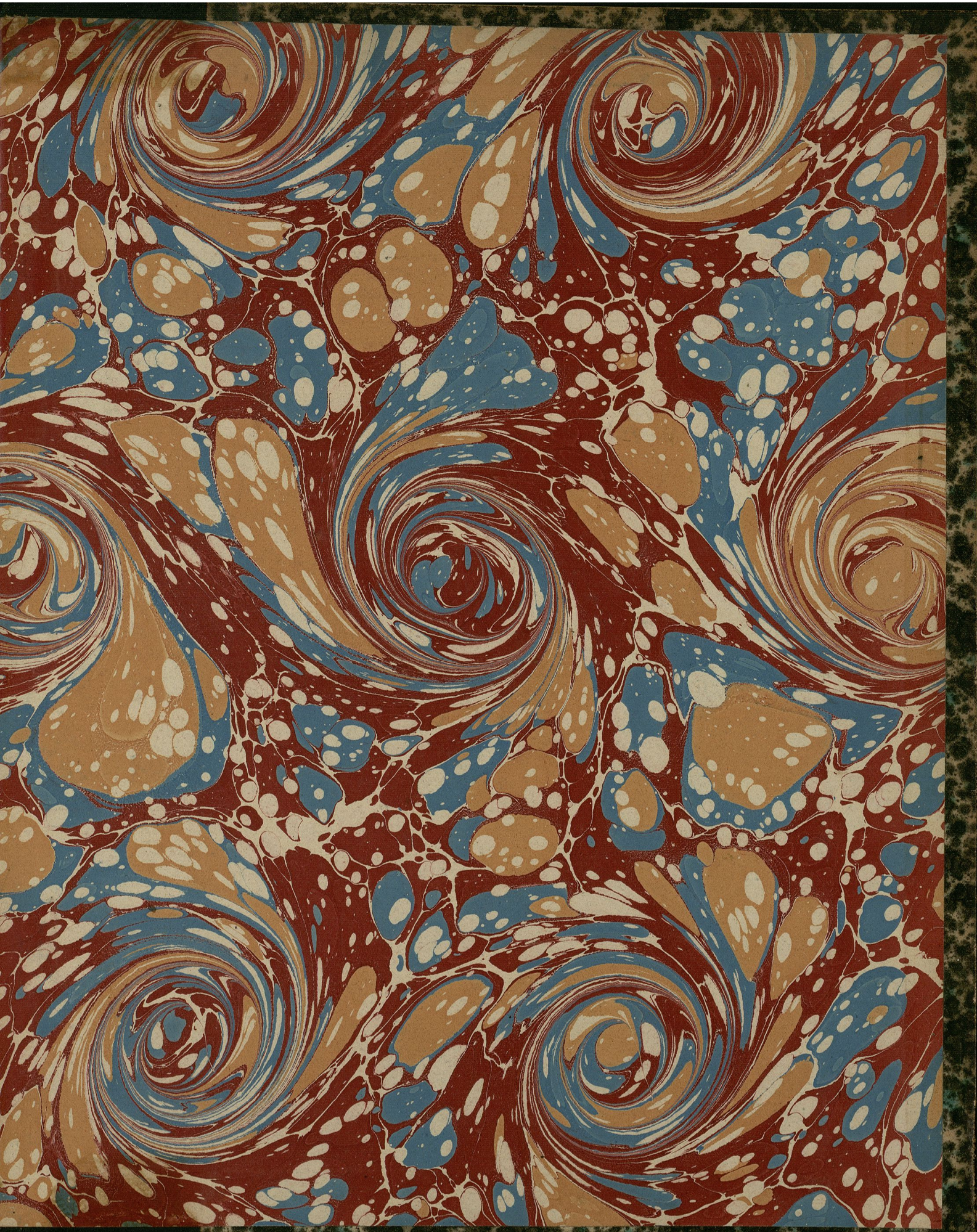
The image shows the front cover of a book. The cover is decorated with a traditional marbled paper pattern. This pattern consists of large, swirling, eye-like shapes in shades of blue, brown, and cream, set against a background of smaller, irregular spots and veins of the same colors. The overall effect is a dense, organic, and visually complex texture. In the upper right quadrant, there is a small, white, oval-shaped library label. The label contains the text 'BIBL. DE L'UNIVERSITÉ' in a small, sans-serif font, followed by 'MS.' in a larger, bold, sans-serif font, and the number '692' at the bottom in a large, bold, sans-serif font.

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
692

Volume de 409 feuillets
(moins 28, 26 et 346)
20 Juin 1912

De miraculorum vi demonstrativā

Thèse

proposée pour l'examen
du Baccalauréat en Théologie

par

Hippolyte Seméaire.

193

De miraculorum vi demonstrativā.

Ponitur quaestio. -

Miraculum vulgo definiri solet: id quod fit præter naturæ ordinem, ab aliquo agente hominibus superiore. - Miraculum igitur, quale hic a theologis intelligitur, est quidam actus, seu quid sensui externo obrium et in ordine naturali patratum: sed quia tum vires humanas, tum assuetas naturæ leges actus ille transcendit, supernaturalis dicitur ideoque portentum, prodigium, virtus, miraculum a nobis appellatur.

Qua definitione sic data, satis patet miraculum non esse veritatis aut doctrinae propriam seu directam demonstrationem. Quid sit enim demonstratio? Hoc solum a nobis dicitur demonstrari, quod ex principiis primis seu axiomatibus naturaliter ac logice deducitur. Porro nemo non videt miraculum non esse per se principium, imo nec principio æquivalere. Unde constat quod ex nullo, quantumvis mirando et insigni miraculo, crui logice posset hæc assertio: Deus est unus - vel ista: Gratia animis per sacramenta confertur.

Miraculum tamen, quum sit quidam actus necessario a causa procedit, ideoque quæri primum potest undenam

161
repetenda sit illius origo; - utrum defluat hic actus a causa naturali vel supernaturali, angelica vel divina. Sed si Deus ipse actuum auctor inveniat, quæri potest quem ob finem eos peregerit.

Unde duplex quaestio:

- 1° Quenam causa miraculis sit assignanda?
- 2° Quodnam argumentum ex miraculo relativi ad doctrinam deduci possit?

Prima Quaestio

Quenam causa miraculis sit assignanda?

1° Certum est omnem effectum ex aliqua causa procedere. Nullum igitur dubium est quin miraculum ab aliqua causa ab agente aliqua producat.

Certum est etiam effectum nonnisi a causa proportionata produci posse: effectus enim in causa includitur, ejusque essentia in essentia causae inveniri debet.

Sunt cuique naturae suae vires, certae proprietates, singularis quaedam constitutio: unde sequitur omnem naturam in quodam quasi circulo, intra determinatos limites restringi. Cujusque naturae est suos actus elicere: nempe hominis, ea quae sunt humana, angeli ea quae sunt angelica: non autem

176
homo quædam angelis propria, nec animal irrationale quædam homini intelligenti specialia patrare posset.

Verum quousque extendatur alicujus natura capacitas? Quid valeant aut non valeant vires humane? Quid ex tam magno ac mirando nature ordine deduci aut non deduci queat? Hoc etiam a peritissimis et doctissimis definiri non potest. Neminem non fugit quisnam sit ultimus limes quem hominis aut nature vires nunquam transgrediuntur. Inde quidem dubium oritur sæpe an talis actus sit nec ne naturalis; imo etiam aliquando fieri poterit ut actus antea inauditus proindeque ut supernaturalis ab hominibus habitus, naturaliter elicitus postea demonstretur. Hoc per se constat et a nemine negatur. Verum quidquid sit de limite isto, manifestum est omnimoda certitudine limitem hunc existere, proindeque esse quosdam actus qui ab humano actu et a causa naturali nullatenus oriri possunt.

Quis enim, ut exemplum proferam, non sentiat resurrectionem alicujus defuncti viri, vel subitam ad nutum imperantis maris tumidi sedationem, leges nature assuetas et potentiam humanam excedere? Quis dicat nihil esse mirum in eo quod mutus ac surdus unâ viri voce auditum ac linguam recuperaverit? Istius modi actus, ut patet, a causa naturali vel humano actu non procedunt, quæcumque hodiernorum sit scientia,

551
quocumque posterorum futura sit. Unde si constet huiusmodi
facta evenire (quod quidem constat vel ei qui testis fuit, vel iis
quibus facta per testimonium debitis conditionibus restitutum trans-
feruntur) pro certo tenendum erit aliquam interfuisse causam, et
hanc quidem homini superiorem, ad producendum hoc quod na-
turam humanam transcendit.

Quæ Nostra ratio cinatio sic brevius in hoc syllogismo capi-
posset: - Pertur in historiis omnimoda certitudine præditis, quo-
dam evenisse actus insolitos, v.g. defuncti viri resurrectionem, maris
tumidi ad nutum hominis subitam quietem &c. Porro iis acti-
bus assignari non potest causa naturalis, vel actio humana.
Ergo causa superior, seu supernaturalis assignari debet.

Hoc conclusio tam logice deducta, difficultatibus ex ad-
verso objectis, minime infirmatur. E contra quidquid adversa-
rii contenderint, magis ostendit quam sit impossibile huius-
modi factis causam naturalem invenire. Alii enim facta apud
auctores relata negaverunt: sed hoc admissio, quid fit de certu-
dine morali et de critica historica, quum scriptores auctoritate
absoluta gaudeant? Alii vero scriptorum fidem non in du-
bium revocantes, relatos actus viis naturalibus elucidare conantur
ideoque, ut quid verisimile inveniant, omnibus hodiernorum
inventis et scientiis etiam nundum definitis ac vix exploratis
utuntur: sed in tot ac tantas nugacitates inciderunt, ut facta

sic ab eis reducta, aut sint omnino impossibilia, aut si forte vera esse possint, ipsis miraculis multo miraculosiora videantur.

2° Ex facto supernaturali ad causam supernaturalem existentiam jam conclusum est. Nunc autem ulterius progrediendum: quaero quanam sit haec causa supernaturalis? Quis agens homini superior intervenerit, angelus ne an ipse Deus? Utrum et quomodo agens iste discerni possit?

Porro primum ipsemet actus praebet argumentum. Nam quum causam effectus prodat, actus humanus hominem, actus supernaturalis agentem supernaturalem, item actus divinus Deum ipsum inducet. Manifestum est enim aliqua esse Deo propria, quae a nulla alia natura possidentur. Sic uni Deo virtus est creativa, quia actus creandi pertinet ad omnipotentiam qua solus Deus gaudet. Unde si factum eveniat omnipotentiam supponens, dicendum est Deum solum fuisse agentem seu facti auctorem.

Non tamen inficiandum est quin huius principii applicatio practica multis ac seriis difficultatibus obnoxia sit. Angelus enim, quamvis careat virtute creativa, sed vim deductivam solum habeat, potest tamen talia peragere et sensibus proponere ut facile pro divino actus diabolicus a nobis haberetur.

Sed asseri potest actum supernaturalem, non a pravo spiritu provenire, si nihil in eo sive mediis, agente aut effectibus, sive doctrina cui conjungitur, diabolum auctorem prodiderit. Deus

171
enim summe providens suaeque gloriae cupidus cum nemine di-
visum imperium habet, nec a creatura se patitur unquam supe-
rari, praesertim a creatura perversa contra semetipsum et homines
conspirante. Nonne autem, tali daemonibus potestate concessa, ho-
mines deciperentur, et a Deo quadam veluti necessitate averterentur?
Unde ad Providentiam divinam refert, ut Deus non sinat divina
opera a malo spiritu simulari, quin ipsum aliqua aut immani-
tate, aut vesania, aut turpitudine prodatur, aut saltem quin cum
miraculis ex adverso splendidioribus confundatur. Hoc divina pro-
videntia exigere videtur. Itaque, nunquam timendum est ne actus
supernaturalis ac praesertim actuum supernaturalium series a ma-
lo spiritu oriatur, si nullo indicio diabolica influentia prodita fue-
rit. His ergo demonstratur miraculum ab agente supernaturali,
imo ab ipso Deo patratum. Unde illa Divi Thomae definitio:
« id quod fit divinitus praeter ordinem statutum et communiter
« servatum in rebus.. »

Secunda Quaestio

Quodnam argumentum ex miraculo relative ad
doctrinam deduci possit?

Si quis miraculorum quae in toto seculorum decursu peracta
sint seriem consideret, non potest non statim mirari ea semper

178

doctrinae alicui fuisse conjuncta. Sic Moyses Judaeorum gentem Decalogum docuit, multasque leges tum politicas, tum religiosas servandas ei proposuit: sed simul gens a servitute eximebatur, plagae in Egyptum iruebant, exercitus mannae a caelo descendente vescabatur &c. Ipsemet Christus, quum se Deum verum, unum cum Patre assereret, quum quae veritatem inauditam credendam ac colendam hominibus traderet, simul de mentis imperabat panes multiplicando, ventum et mare sedando, omnem languorem et infirmitatem sanando, et etiam ea quae naturaliter praevideri non poterant praenuntiando. Apostoli etiam, eorumque discipuli multa ejusdem generis opera in Christi nomine peregissee feruntur. Imo nemo non videt totam hanc miraculorum seriem ad Christum ejusque religionem quasi ad unum axem referri. Quemadmodum enim aetatum historia nihil aliud est quam Christi praenuntiati aut praesentis historia; item omnia quae eveniunt miracula, circa Christum seu expectatum, sive praesentem, miro modo ordinantur.

Sed quid ista doctrinae et miraculorum connexio velit? Utrum ex hac connexione deducatur aliqua relatio cujus ratione de facto ad doctrinae veritatem concludi possit? Utrum miraculum doctrinae connexum tale sit ut doctrina ipsi connexa vera ac divina demonstretur?

Questioni sic habita respondendum dico: 1° Per miraculum

171
directe ostenditur aliquem Dei legatum esse, 2.º proindique indirecte
et consequentiae modo ejus doctrinam esse veram ac divinam.

Miraculis nobis nullum opus esset, si a Deo ipso immedi-
te doceremur. Quis enim Deo loquenti plene non assentiret? Quis
hominum intellectus, etiam convictu perdurus, vel altissimas veritates
a Deo revelatas non securus admitteret? — Sed alius rerum statu-
tus est ordo. Nam veritates supernaturales quae nostrum exsupe-
rant intellectum, sicut et naturales ab aliis accipimus. Visi sunt
quidam, decursu temporum, homines qui a Deo ^{missi} ~~missi~~ se contendentes
mysteria, ritum colendi Dei, ac viam quae vitae scopus attingatur,
nos edocuerunt. Sed quomodo falsa aut vera haec legatio agnosci po-
tuerit? Quomodo eam homines accipere aut rejicere rationaliter de-
buerint? Haec est causa cur Deus tot actantis prodigiis suorum
missionem legatorum semper impleverit, ut quisquis eas videns, pri-
mo aspectu statim dixerit: vere digitus Dei est hic; vir ille verus
est Dei legatus, — velut centurio: « vere filius Dei erat iste. »

Hinc patet e miraculo alicujus veram legationem demonstrari.
Hinc etiam, et quidem consequenter, sequitur veritas doctrinae ab isto
Dei legato expositae. Quomodo verus Dei legatus a Deo loquens, veri-
tatem hominibus non praeberet? Si quis operibus divinis peractis, errorem
doceret, nonne Deum ipsum erroris causam fuisse ac fautorem dicendum
esset? Hoc autem omnino repugnat. Inde admittenda nostra haec
propositio: per miraculum ostenditur alicujus legatio; demonstrata autem leg-
atione, legati doctrina vera ac divina pariter demonstratur.

179

180